

41. FORKØLET.

Vi skulle engang spille nordpå. Jeg havde lejet et folkevognsrugbrød, og det var første gang jeg overhovedet kørte sådan en. Det var vinterdage, og vi startede hjemmefra. Jeg satte min sidemand til at finde ud af varmen, men det lykkedes ikke for ham. Ingen af os andre kunne heller få varme på bilen, og da vi ikke havde for meget tid, kørte vi bare af sted med min sidemand til at holde ruden dugfri indvendig. Vi må ikke have været klædt for godt på nogen af os, for forskellige tegn på småskranten begyndte at dukke op hos os alle. Min mave begyndte at rumle og gøre ondt, og jeg satte min sidemand til at klippe min underbukseelastik over, medens jeg bare skulle passe rattet. Han gjorde det! Det littede lidt, men de andre begyndte at snøfte og hoste rundt om i vognen. Vi passede godt nok vores job. Jeg kunne lige smutte diskret ned bag scenen og nå og få mig lettet. Så hurtigt op igen og spille næste nummer. Der var ikke tid til hygiejne. En af de andre kastede op skråt bagud, medens han spillede på sin bas, og de andre havde det heller ikke for godt. Der bredte sig efterhånden en ubehagelig lugt oppe fra scenen, men det lykkedes os vistnok at forklare, at det var hovedkloakken udenfor bag scenen! Vi kom hjemad, og vi var nået næsten hjem, da det pludselig faldt mig ind at dreje på en stor knap, der sad mellem forsæderne. Jeg ventede halvvejs, at chassis og karosseri ville falde fra hinanden, men det skete ikke. I stedet bølgede den dejligste varme ud i bilrummet. Men da var skaden sket, og vi måtte mere eller mindre holde sengen de kommende dage.

42. TRÆT KØRSEL.

En normal tur med orkestret forløb altid sådan, at jeg efter en arbejdsdag på murerstilladset skulle hente en udlejningsbil, rundt og hente de fire andre, hvor de boede, eller hvor det nu passede de herrer at ønske at blive hentet. Så gik der en flere timer lang køretur til jobbet. Vi spillede og kørte hjem igen. Inden jeg havde fået sat vognen i 2. gear, sov de alle fire, og jeg måtte holde mig vågen ved egen hjælp. Rundt og læsse alle af, ned og aflevere bilen, og hjem på cykel. Når jeg så var faldet i søvn kørte jeg videre i drømme, og så kom alle turene ud i grøften.

43. REGNSKOV

Jeg mødte engang en fyr på en restaurant og vi faldt i snak. Han fortalte mig med sit sælgersprogs særdeles velformulerede vendinger, at han solgte sydamerikansk krydsfiner og så så han derefter på mig med måske en anelse trods i blikket. Jeg sagde derefter, siger og skriver, et eneste ord: "Regnskov". Han kikkede på mig nok et øjeblik, og jeg kunne se, at jeg havde trykket på hans yndlingsknap. Så tog han ellers med mange ord fat på at forklare mig at fældning til eksport af træ og produktion af trævarer var så og så vigtig for landets eksistens. Mange træer var på det stade, hvor de var tjenlige til fældning, så ny træer kunne få plads til at gro. Det var det rene sludder, at man sagde, at regnskov blev til ørken, fordi man ikke plantede nyt, selvfølgelig gjorde man det osv osv osv. Hans enetale varede en god bajers tid, og han kom virkelig rundt i alle emnets kroge. Jeg kan slet ikke huske alt, hvad han sagde, men det var meget. Så tav han omsider, - så drak han ud, - så klaskede han flasken i bordet, - så kikkede han på sit ur, - så kikkede han på mig, - så trak han vejret dybt, - og så sagde han: "Det var en fornøjelse at snakke med dig. Du ved noget"

45. DEN DYNAMISKE SLÆGTNING.

Da New Orleans Fans spillede i "Shipwreck Lounge", Park Rapids, Minnesota, i 5 uger i juli 1982, satte vi os i forbindelse med en dame, som er en efterkommer af en del af vores udvandrerfamilie, og som boede små 100 km fra os i Minnesota. Jeg spurgte hende pr brev, om hun kunne skaffe os et job på en af vores søndage, hvor vi alligevel havde fri. I løbet af en dags tid blev jeg ringet op, at vi skulle komme den og den dato og møde der og der kl. det og det, og det gjorde vi så, selv om vi skulle tidligt op. Der var pressemøde, vi spillede til frokost og gjorde et godt indtryk, vi blev interviewet i lange baner og var på forsiden næste dag med et stort foto. Senere på dagen var vi til et træf et lækkert sted ved en af

deres mange søer. Vi overnattede fordelt hos naboer og venner, og slægtningen fortalte os følgende: En dag, da hun var alene hjemme med sine to dengang helt små piger, blev hendes græsplæne invaderet af ca. 70 rockere med motorcykler. De prøvede overhovedet ikke på at komme ind, men slog sig ned på hendes græsplæne, der støder ned til en stor sø. Hun var rædselslagen og ringede til sheriffen. Men rockerne blev kun kort tid og de var over alle bjerge, da sheriffen noget efter mødte op med 3 lastbiler fyldt op med bevæbnede mænd fra omegnen. De har en Marshal-lov, der påbyder alle våbenføre mænd visse pligter af en sådan art. Sheriffen skal bare foretage et par opkald og give en besked, så ved enhver, hvem han skal give beskeden videre til, og så en to tre står der en mindre hær hos sheriffen.

46. PYJAMAS.

Jeg kender en musiker, der er så tynd, at hans pyjamas kun har en stribe.

47. LIGHT DRINKER.

En amerikansk jazzmusiker sagde engang om en kollega:
"He is a light drinker. He drinks from it begins to light".

48. MAD I ØSTEN.

Der blev engang lavet TV på et dansk jazzorkesters tur til østen. De står på et fiskemarked og kikker på en velvoksen rokke på cirka 1½ m i diameter, 20-25 cm tyk, hængt op i den hårde tynde benede hale. Så lyder det fra en af dem: "Man spiser kun halen".

49. RØDBY.

En kollega spurgte mig engang, om jeg vidste, hvem der spillede, dengang færgeruten ved Rødby blev indviet. Det vidste jeg ikke, så han fortalte mig at det gjorde Puttgarden.

50. SEATTLE.

En gammel musikerbkendts kone havde et godt fast arbejde i et luftfartselskab. Der kunne man, hvis man var en trofast medarbejder, der blev i firmaet i så og så mange år og passede sit job, optjene til en rejse for to med nogle års mellemrum. Det skete så, at de valgte en tur til Seattle med ophold og alle måltider betalt. De ankom til Seattle International Air Port og blev på selve området installeret i et hotel beregnet udelukkende for det flyvende personale. Da de lige netop på det tidspunkt ikke ejede en rød øre, havde de ikke mulighed for hverken at leje bil eller tage en bus ind til byen eller rundt i omegnen. Bare ved at se på et landkort over området omkring Seattle, ser man en natur så umådelig rigt udstyret med søer, øer, floder, indre farvande, bjerge, skove samt hvad selve byen havde at byde på. Højdepunkterne på deres ferie var deres daglige spadsereture rundt i lufthavnsbutikkerne.

51. LEJLIGHED TIL LEJE.

Det er alle spillesteders mareridt, at have problemer med de omkringboende, der i nattetimerne ikke kan få ro for musikken. Det har medført utallige politianmeldelser og klager, og har ført til, at mange spillesteder har måttet ophøre med levende musik. Engang var det lykkedes indehaveren af et spillested at finde et andet lejemål til en særlig kværlantisk lejer, der i årevis havde boet lige ovenpå musikscenen. Da han skulle have en ny lejer ind, skrev han i annoncen:
" Lejlighed til leje over spillestedet. Døvstumme vil blive foretrukket".

52. KNALLERTEN GLED.

Engang skulle vores orkester spille på en udenbys skole. Det var ved vintertide, og det var koldt og med en hel del nedbør med sneslud. Vi var i kvarteret, men kunne ikke finde vej. Det lykkedes os at standse en ældre mand på knallert, som velvilligt vendte sin knallert og sagde, at vi bare skulle følge efter ham. Han standsede ved et kryds og udpegede

bygningen for os. Vi havde rullet vinduerne ned og ville takke ham for hans ulejlighed, da hans knallert pludselig gled, og han i næste sekund lå midt på den plaskvåde cykelsti. Vi var syv mand, der selvfølgelig havde haft til hensigt overstrømmende at takke ham, men i ren befippelse i stedet stak i et mægtigt skvaldergrin, hvorpå vi kørte bort, og bare lod manden ligge og flyde og helt klare sig selv. Da vi skulle hjem, var jeg faldet i søvn i bilen og oplevede ikke hjemturen. Da vi havde kørt lidt, opgav gutterne at køre videre pga af regnens styrke. Da alle gerne ville sove til regnen var taget af, besluttede man at sætte bassen udenfor bilen for at få plads til at ligge. Den var i et vandtæt betræk, så det skulle jo nok være muligt. Jeg hørte først den del af historien mange år efter, da ingen fortalte mig om det dengang. Hvordan bassen så ud efter den tur, fik jeg aldrig noget at vide om.

53. ØVELOKALET I KÆLDEREN.

Da jeg i sin tid blev optaget i et etableret jazzorkester, blev kælderens i min daværende bolig valgt som øvelokale. Der stod mit klaver, og der var udmærket plads. Da alle havde placeret sig i lokalet, kom bassisten. Der var så lavt til loftet, at hans bas ikke kunne stå oprejst. Jeg bad ham vælge, hvor i rummet han ville have sin faste plads. Derefter knaldede jeg begge knytnæver op i loftet, som var beklædt med bløde masonit-plader. I en sky af snavs faldt et stykke plade ned, og så var der plads til bassen.

54. POLSK KAFFE.

Under en jazzfestival i Warszawa i 1977 spillede jeg i program med mange andre grupper, og det gav en del pauser. Jeg gik ind i en halvdunkel oplyst kantine og bestilte en kop kaffe. Jeg fik en kop langet i hånden, uden mange dikkedarer. Det lugtede godt, og jeg var kaffetørstig, så uden at kikke nærmere tog jeg en forsigtig slurk af kruset inde i halvmørket. Jeg mærkede noget klistret lægge sig på min overlæbe, og gik ud i lyset, for at se nærmere på det. Folk, der så mig, grinede højlydt, og da jeg så mig i et spejl, lå der en fin moustache af kaffe på min overlæbe. I Polen, og i mange andre lande, putter man en skefuld kaffe af selvvalgt størrelse i en kop kogende vand, rører rundt og lader kaffen synke til bunds, før man forsigtig drikker af den uden at bringe bundfaldet i oprør. Men det skal lige læres først.

55. DEN BIDSKE HUND.

En af mine gamle musikerammerater fra de helt unge år var bud hos en handlende og kørte varer ud på en rigtig gammel trehjuler. En dag skulle han ud med en del varer til en kunde, der boede i en dyr villa og havde en bidsk hund som var alle besøgendes og naboers skræk, da ejeren ikke gjorde ret meget for at holde den bundet. Fyren var ikke glad for at køre derhen, og han var indtil flere gange vendt om og havde haft varerne med hjem igen, inden han overhovedet kom i nærheden af huset. Han havde hørt om flere, der var blevet bidt af dyret. Han blev dog overtalt, da han fik at vide, at ejeren ikke ville være hjemme, og hunden på det bestemteste ville være låst forsvarligt inde. Han kom derud, tog cyklen med helt op til hoveddøren og vendte den med forhjulene mod vejen. Han nærmede sig fordøren med varerne, klar til at smide dem og stikke af. Han skulle bare stille dem foran døren og gå igen. Hunden viste sig lige indenfor glasdøren, knurrede og viste tænder. Fyren kikkede lidt på den, men tog så mod til sig og gik langsomt rundt om huset, der var forsynet med store kraftigt byggede vinduespartier hele vejen rundt indvendigt pyntet med store blomsterarrangementer, vaser og andet dyrt ragelse. Hunden fulgte med ham hele vejen rundt om huset, og begyndte langsomt at hidse sig mere og mere op. Da fyren havde sikret sig, at alle vinduer var forsvarligt lukket, gik han til angreb på hunden, for hen til vinduet, skar ansigt og fægtede med arme og ben, men uden at sige en lyd, af hensyn til naboerne. Hunden blev fuldstændig vild og for hen imod ham og op i vinduet så planter og potter væltede rundt og ned på gulvet. Da vinduet var ryddet gik fyren på samme måde fra vindue til vindue hele vejen rundt om huset. Så kørte han hjem. Han kom aldrig til at høre for det, men kom heller aldrig ud til den kunde mere.

56. KLASK I KLAVERET.

Da et nyt spillested engang blev indviet, spillede jeg til receptionen. Der var proppet med mennesker, og der var mange børn. Jeg havde spillet i ret lang tid, og folk snakkede, så der var en tyk mur af stemmer i rummet. En lille purk kom hen, og gav sig til at spille med. Det lod jeg ham uden videre gøre. Jeg fik vinket nogle flere børn hen til mig, indtil der til sidst stod fem børn og klaskede løs i klaveret. Jeg gik stille og roligt hen og tog mig noget at spise og drikke ved tag selv bordet. Ikke en eneste af gæsterne bemærkede noget.

57. DRESDEN.

Engang deltog orkestret i en stor jazzfestival i Dresden. En af dagene var der udendørs koncert udenfor byen i en dejlig slotshave. Jeg havde først da fundet ud af, at vi skulle tilbage til byen med et orkester anbragt i en veteranbil, hvor jeg selvsagt ikke kunne komme til at spille klaver. Derpå en hale af koncertgæster til fods, så nok en veteranbil med musik, alt i alt et optog på ca. en halv kilometers længde. Jeg ville selvfølgelig være med der også, og fik lov til at låne en sousafon af et orkester fra Schweiz, og ville benytte den afsluttende jam-session til at prøve at spille på den. Der var igen alle orkestre på scenen i de sidste numre. Der var et par extranumre med afsluttende applaus. - Og så hændte der en af de små fine detaljer, der er så vidunderligt i musikkens verden. Jeg var af en eller anden grund trasket hen ved siden af en basunist, som brugte hele sit horn, så det gjaldede. Han førte sig ikke nævneværdigt frem som person, men han var der, så det kunne mærkes. Han sagde ikke noget til nogen, men satte ganske enkelt sit horn til munden og spillede tre toner. På den tredje tone faldt jeg i med min første tone, uden at jeg i forvejen havde fået kendskab til titlen og tonarten. Resten faldt ind og "Craddle song" var i gang. Vi kikkede bare lige på hinanden et øjeblik, men kom ikke til at snakke sammen mere. Sådan noget husker man bare.

58. RIVERBOAT JAZZ FESTIVAL.

Engang skulle orkestret spille nogle gange på RIVERBOAT JAZZ FESTIVAL. Et af dem var på de navnkundige aftensejlture, hvor 6-7 turistbåde med HJEJLEN i spidsen sejler af sted med et orkester på hver båd og i øvrigt er pakket med betalende gæster, samt en masse ledsagebåde. Jeg havde gjort mig en del anstrengelser for at få et klaver med på vores båd, men det kunne ikke lade sig gøre. Så der var ikke andet at gøre end en uge forinden at tage en daglig times øvning på tubaen. Jeg sad allerede klar på min plads på båden sammen med orkestret, og publikum var også ved at komme ombord. Da så jeg et mindre optog bestående af et pianette på en trækvogn slæbt af sted af nogle velvoksne ynglinge. Op over hele flokken ragede en af mine udenbys bekendte og hans sousafon. Inden jeg overhovedet fik åbnet munden, var pianettet svinget på plads foran mig. Jeg sagde ikke en lyd, men gik fra borde i en helvedes fart og fik smidt tubaen ind i bilen. Da jeg var tilbage sad tubaspilleren ved siden af mig og fortalte, at han længe så gerne ville have været med på sådan en sejltur. Han kikkede i programmet på besætningerne og faldt så over os og sagde, at vi havde ingen bas. Dertil blev der i ledelsen svaret, at jeg spillede tuba på den tur. Han sagde: "Petter! Han spiller sgu da ikke tuba. Han spiller klaver". Jah! men sådan og sådan! Han sagde: "Vi skal da bare have et klaver ned på deres båd". Også han stødte her på en mur. hvad gør man så? Man henvender sig sgu da bare til en kvinde, så er den klaret! De har sådan et dejligt urealistisk opfattelse af, hvad man kan, og hvad man ikke kan!!! Så gik han ind på et spillested fik fat på en ung servitrice, fremførte sit ærinde, og bum- bang havde hun fået fat i klaver, folk og trækvogn. Det blev en dejlig sejltur. I det orkester var jeg vant til at skulle være bassen med min venstrehånd, men hvor var det dejligt at få sådan en saftig tuba i ryggen.

59. HEDEBY.

Vi blev engang bedt om at komme og spille på en kro i en landsby ved bunden af Slesvig fjord, hvor også Dannevirke og Hedeby ligger. Vi oplevede her som så mange andre steder

den tyske gæstfrihed, og vi blev på den pågældende kro beværtet på det bedste. Det kunne vi ind imellem ikke modstå, og resultatet blev da også, at jeg kort efter at jeg havde rigget mig til med min tuba og vi var kommet i gang med at spille, faldt i søvn. Orkestret spillede hele aftenen stort set uden min deltagelse. Engang imellem vågnede jeg op og leverede en 5-6 trut inden søvnen overmandede mig igen. I de sidste numre var jeg dog vågnet så meget til live, at jeg kunne deltage frisk og udhvilet. I det afsluttende nummer præsenterede trompetisten os en efter en med den traditionelle klapsalve til følge. Tilslut blev jeg præsenteret, og klapsalverne steg til de helt store højder og ville ingen ende tage. Så kom ikke og sig, at tyskerne ikke har humor. Vi kom sågar til at spille der flere gange, men da var det uden alkohol og jeg var med fra start til slut.

60. SIDSTE TUBA JOB.

I efteråret 1989 valgte jeg at få en del af mine fortænder fjernet og erstattet af en protese. Nogle var faldet ud i årenes løb, andre var vokset helt vildt. Min mund lignede Dybbølskanserne efter slaget og jeg så farlig ud. Jeg havde bare ikke gennemtænkt konsekvenserne. Tandlægen havde ikke fået noget at vide om, at jeg af og til spillede tuba, og tilpassede derfor ikke den ny protese efter det. Resultatet blev, at da jeg nogen tid senere skulle spille på strøget, forlod protesens sin plads, ligeså snart jeg begyndte at ville forme en tone. Lynhurtigt stak jeg protesens i lommen og spillede tuba direkte på gummerne. Jeg arrangerede et medbragt viskestykke, så det lå hen over mundstykket, og så gik det lige, uden at jeg lavede nævneværdig hørbar og synlig skandale. Herefter tabte jeg lysten til at spille tuba. Jeg fortalte optrinet til min tandlæge, som uden at jeg vidste det, ændrede protesens form ved næste påføring. Jeg glemte at fortælle ham, at nu kunne det være lige meget, for jeg havde lagt tubaspillet bag mig. Men det kan jo tages op igen, hvis jeg engang skulle få lyst.